

[Wilhelm.]

ikke få noget at vide om det i den ekstraordinære samling. Der er jo i realiteten ikke andre ting inden for de områder, regeringen traditionelt plejer at kigge på, end de sociale kontantydelsler eller lønningerne, og det vil sige beskæftigelsen.

Kan vi få svar på nogle af de spørgsmål, som ikke blev besvaret i september? Kan vi i det mindste få svar på det spørgsmål, jeg også stillede i september, om aftalerne om besparelser som hidtil kun går på bruttotal og i virkeligheden altså godt kan indeholde rene omposteringer, eller om de nu skal forstås undtagelsesvis som nettobesparelser, som reelle besparelser og ikke som noget, der kan skydes ind på omposteringer? Ligger der noget i aftalen om det forhold, eller kører man videre dér på den gamle facon?

En rolig udvikling er vel også regeringens og forligspartiernes drøm, for så vidt angår det øvrige arbejdsmarked. Statsministeren roser sig af forårets tvangsindgreb. Det gjorde et stærkt indtryk i udlandet, siger han, og han kunne godt have tilføjet, at det sandelig også gjorde et stærkt indtryk på danske lønarbejdere. Og ikke mindre indtryk har det gjort, at man uden nogen form for lovhjemmel har strammet yderligere. Én ting er tvangsmæssig forlængelse af overenskomsterne, men den krigserklæring til hele minimallønsområdet, som økonomiministeren så klart har formuleret, men som i øvrigt er fælles for forligspartierne, for socialdemokratiet og for LO-toppen, indeholder en direkte forringelse af de overenskomster, man selv har forlænget ved tvangsindgrebet.

Økonomiministeren udtalte i mandags til dagbladet Børsen: „Det er givet, at man må forsøge at undgå de lønstigninger, som ligger ud over det“ — det var overenskomstforlængelserne, og her kommer det centrale — „eller som der er mulighed for at få i kraft af løfteparagraffer.“ Det må man altså forsøge at undgå. Det er et ordret citat fra Børsen i mandags. Jeg skal undlade at stille økonomiministeren spørgsmål i den anledning. Talen er klar nok. Løfteparagrafferne, som er en del af de lovmæssigt forlængede overenskomster, skal reelt her sættes ud af kraft, og det er jo den faktiske baggrund for det, der sker og er sket allerede

rundt omkring. Det er den faktiske baggrund for Nilfisk, for B&W, for Storno og for de masser af kommende konflikter på minimallønsområdet, som vil følge i de kommende måneder.

Det er i øvrigt karakteristisk for socialdemokratiets såkaldte indkomstpølitik. Det er jo karakteristisk, hvis vi ser på Bækkelund, hvor man måske tilsyneladende kunne ane en front af arbejderpartierne over for de reaktionære angreb på visse af formaliteterne omkring organisationsrettighederne og den slags, men hvor det, når det kommer til de sociale og økonomiske realiteter, er svært at få øje på den front. For når det kommer til stykket, hvad er det så for et ræsonnement, hvad er det for et ræsonnement, som Bækkelund-arbejderne og deres direktør i fællesskab — som var det for 100 år siden — er blevet enige om? Det er præcis det samme ræsonnement, som de har fået tudet ørerne fulde af af finansministeren, af statsministeren, af økonomiministeren, af Paulus Andersen, af Thomas Nielsen osv., nemlig at krisen skyldes for høje omkostninger, at omkostningerne må holdes nede, og omkostningerne er i denne sammenhæng lønningerne. Man kan opnå en større konkurrenceevne ved at holde lønningerne nede, og så kan man i øvrigt blæse på den nabovirkning — det er Bækkelunds synspunkt — og for regeringens vedkommende den nabel af den internationale arbejderklasse, som man i virkeligheden derved prøver at smøre krisen over på ved denne form for skruebrækkerpølitik.

Det er klart, at for VS' vedkommende må svaret på denne pølitik være modstand mod den indkomstpølitik, som socialdemokratiet her har defineret, modstand mod de sociale nedskæringer, og lige så klart, som vi hele tiden har sagt det, og som det er blevet tydeligere og tydeligere for mange mennesker, som tingene har udviklet sig, at denne modstand ikke primært føres herinde, men føres ude omkring.

Åbningstalen udtrykte socialdemokratiets fortsatte totale forvirring over krisen og deraf følgende hovedløse modforanstaltninger. Den udtrykker desuden, især når den sammenholdes med virkeligheden, svælg mellem regeringens ord og handlinger. Afstanden mellem den socialdemokratiske